

Arrest

nr. 281 931 van 15 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 augustus 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. HIND *loco* advocaat A. FADILI en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2020 dient de verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse schoonbroer K.E.H.

Op 13 augustus 2020 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 29 maart 2022 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) volgend schrijven op:

“(...)

Geachte mevrouw

Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen, met name K.E.H. (RR. xxx). Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

2. Voorts dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde atteste dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.

(...)”

Op 19 april 2022 neemt de verzoekster kennis van dit schrijven en zij maakt vervolgens stukken over aan de verweerder.

Op 4 juli 2022 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 6 juli 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: O. (...)

Voorna(a)m(en): R. M. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1971

Geboorteplaats: Suriname

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Betrokkene deed op 13.01.2020 een aankomstverklaring in de gemeente Brasschaat. Zij is op 21.12.2021, samen met haar dochter O. B.-A. Z. J. (...) (RR xxx), de Schengenzone binnengekomen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo, met oog op familiebezoek in Nederland. Op 28.01.2020 vroegen betrokkene en haar dochter gezinshereniging aan met betrokkenes schoonbroer, zijnde K. E. H. (...) (RR xxx), van Nederlandse

nationaliteit, bij wie zij zich vestigden. Betrokkene werd bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 13.08.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging was tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit van 10.08.2021, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon.

Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijkt in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: "Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)" RVV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr.53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet "ne s'aligne pas sur l'article 13 de la directive dès lors qu'il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l'installation commune" (eigen vertaling: "niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging"), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie.

De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt."

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Er blijkt echter nergens uit het administratief dossier dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen, een arbeidscontract, loonfiches en een evaluatie over waaruit blijkt dat zij al sedert juni 2021 tewerkgesteld is bij Zorggroep M. (...). Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 10.08.2021.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 29.03.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij en haar dochter eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 19.04.2022.

Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Schoolbewijzen en schoolrapporten van haar dochter
- Bewijzen betalingen van bijdragen Vlaamse Sociale Bescherming
- Bewijs Medi-Assistance verzekering
- Bewijs hospitalisatie- en tandverzekering
- Bewijs betalingen mutualiteit
- Huurcontract
- Blanco strafregister
- Attest van inburgering- Beslissing NARIC-Vlaanderen
- Ministeriele besluit gelijkwaardigheid diploma

- Bewijs geen steun van OCMW
- Bewijs betaling provincie belasting
- Arbeidsovereenkomst
- Loonfiches
- Resultaten werkevaluatie
- Bewijzen familie in België
- Bewijs goede gezondheid betrokkene
- Overlijdensakte van de moeder van betrokkene

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art.42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij vroeg op 28.01.2020 gezinshereniging aan met haar schoonbroer (datum bijlage 19ter). Reeds op 10.08.2021 werd zij ingeschreven op een afzonderlijk adres. Zij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 10.08.2021, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en haar schoonbroer. Immers, betrokkene is reeds vanaf juni 2021 tewerkgesteld bij Zorggroep M. (...). Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke minderjarige kinderen met de referentiepersoon, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij Zorggroep M. (...) en niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene en haar dochter kwamen op 21.12.2019 de Schengenzone binnen in het bezit van een C visum afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Op 28.01.2020 boden zij zich in België aan voor een aanvraag gezinshereniging met Dhr K. (...). Betrokkene en haar dochter verbleven dus respectievelijk minstens 38 en 13,5 jaar in Suriname. Bijgevolg kan hun verblijf in België van 2,5 jaar geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het enkel feit dat betrokkene's moeder in 2002 is overleden toont niet aan dat zij en haar dochter geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Zelf voert betrokkene in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin zij en haar dochter bindingen hebben met het herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan niet ten laste te zijn van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk en sedert juni 2021 tewerkgesteld te zijn voor Zorggroep M. (...) wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging

van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvragen van 2017 en van 2019 ten aanzien van de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname, verklaarde in Suriname werkzaam te zijn als leerkracht. Uit de door betrokkene voorgelegde stukken blijkt dat zij in Suriname een diploma secundair alsook een “akte van bekwaamheid als onderwijzeres” behaalde. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst (opnieuw) kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringsattest voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Wat betreft het voorgelegde blanco strafregister beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene en haar dochter aangesloten zijn bij De Voorzorg, beschikken over Medi-Assistance, dental Plan en Klini Plan verzekeringen en het nodige doen om hun ledenbijdragen en hun bijdragen aan de Vlaamse sociale bescherming en de provinciale belastingen te betalen, vormt evenmin een bewijs van integratie. Het gaat hier louter om het aangaan van verzekeringen en het vervullen van de (wettelijke)verplichtingen tot het betalen van de rekeningen die daar bij horen. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Het feit dat betrokkenes dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat een scholing van haar dochter niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Gezien de leeftijd van betrokkenes dochter bij aankomst in België (13,5 jaar oud), kan er van worden uitgegaan dat betrokkenes dochter in Suriname ook al school liep. Tevens behoeft de scholing van betrokkenes dochter geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene verklaart verder zelf van plan te zijn om in het kader van avondonderwijs een specialisatie “Psycholoog” te willen volgen in België. Echter betrokkene toont niet aan dat een dergelijke opleiding niet in Suriname kan worden gevolgd.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont zij niet meer in bij de referentiepersoon. Zij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover haar schoonbroer en haar zus. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain haar verblijfsrecht heden te beëindigen. Bijgevolg wordt betrokkenes recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende zus en schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N.MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om

het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende verre familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname.

Het feit dat betrokkenes dochter in België naar school gaat, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenes dochter is geboren en getogen in Suriname en was al 13,5 jaar oud bij aankomst in België. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat een scholing van haar dochter niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Gezien de leeftijd van betrokkenes dochter bij aankomst in België (13,5 jaar oud), kan er van worden uitgegaan dat betrokkenes dochter in Suriname ook al school liep. Tevens behoeft de scholing van betrokkenes dochter geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes dochter niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90). Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene of haar dochter. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 42^{quater}, §§ 1 en 5 en 47/4 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"7. –

Krachtens artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet (hierna afgekort Vw)

Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.]

Luidens 42^{quater} §1 Vw:

Art. 42^{quater}.^[1] § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde ^[2] binnen vijf jaar² na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden ^[4] ...⁴, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)”

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen in toepassing van het voormeld artikel 42 quater Vw., terwijl voor de categorie andere familieleden onder het hoofdstuk Ibis in artikel 47/4 Vw een afzonderlijke bepalingen van toepassing zijn wanneer verwerende partij overweegt om het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen.

In deze is eerder artikel 47/4 van de vreemdelingenwet van toepassing, dewelke als volgt luidt:

Art. 47/4. [¹ Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]¹

8.-

De bestreden beslissing schendt dan ook een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Volgens de rechtsgeleerde Van Mensel moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).¹

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

9.-

Verweerster heeft nagelaten om artikel 42 quater §1, 3^e lid van de Vreemdelingenwet correct toe te passen, meer bepaald waar gesteld wordt dat, bij de beslissing van de minister om een einde te stellen aan het verblijf, er rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, diens gezinssituatie en economische situatie, diens leeftijd en gezondheidstoestand, de sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met het herkomstland.

Bij gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon kan overeenkomstig art. 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de betrokkene inderdaad beëindigd worden.

Aan verzoekende partij werd zoals hierboven aangehaald op datum van 29.03.2022 verzocht om enkel haar individuele situatie toe te lichten in toepassing van artikel 42quater, §1, 3e lid, zodat verwerende partij kon toetsen of verzoekster eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan verzoekster betekend op datum van 19.04.2022.

De brief werd kennelijk op het verkeerde wetsartikel gesteund, waardoor verzoekster belangenschade heeft geleden. Verwerende partij stelt immers zelf vast in bestreden beslissing dat er "melding wordt gemaakt van artikel 42quater §5" en stelt dat verzoekster binnen de maand na kennisname van deze brief de volgende bewijzen dient voor te leggen (zie stuk 2):

1. Desgevallend het bewijs dat verzoekster in een schrijnende situatie verkeert, met name dat zij het slachtoffer is geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van het geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek;
2. Voorts dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde atteste dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.
3. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong."

In deze is eerder artikel 47/4 van de vreemdelingenwet zoals hierboven geciteerd van toepassing.

Verwerende partij wordt geacht zich op correcte wetsbepalingen te steunen zodat de betrokken persoon de aard, inhoud en gevolgen van de akte in kwestie perfect begrijpt.

Verzoekster levert als antwoord op de brief haar arbeidscontract, loonfiches en een evaluatie waaruit blijkt dat zij al sedert juni 2021 tewerkgesteld is bij Zorggroep M. (...) uit, alsook verzekeringsbewijzen, betaling van de bijdragen en belastingen, blanco-strafregister en nog tal van andere documenten waaronder schoolbewijzen van de minderjarige dochter.

Dat verzoekster onmiddellijk stukken heeft overgemaakt om haar individuele situatie toe te lichten, wordt niet betwist door verwerende partij. Het moge duidelijk zijn dat verzoekster in deze materie slechts een leek is en de draagwijdte van een dergelijke brief niet kan inschatten nu deze op een ambtelijke, onverstaanbare en onduidelijke taal werd geformuleerd. Daarnaast werd zij op dat moment niet geadviseerd/bijgestaan door een raadsman waardoor zij de inhoud en de draagwijdte van deze brief niet verstond.

Zodat de formele motiveringsplicht in de zin van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dan ook ernstig geschonden werd nu de bestreden beslissing in een onverstaanbare en onbegrijpbare taal werd geformuleerd. Dat de verwerende partij minstens in dergelijke belangrijke kennisgeving alle nuttige inlichtingen in een glasheldere taal dient te verschaffen aan de belanghebbende betrokkene.

Ondanks het feit dat verzoekster ook andere informatie had kunnen geven indien dit haar duidelijk werd aangegeven, vond verwerende partij het niet nodig om haar een aanvullend schrijven te richten of om haar aanvullend te horen, om tenminste een volledig beeld van haar persoonlijke en familiale situatie te kunnen krijgen. Verzoekster betreurt dat de kennisgeving niet alle nuttige informatie omvat.

Verwerende partij heeft zich bijgevolg op een onvolledig en dus incorrecte feitenbevinding gebaseerd, waardoor de motivatie van de bestreden beslissing onmogelijk als conform aan artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991 inzake de motivatie van formele bestuurshandelingen kan worden beschouwd. Dit getuigt van een gebrek aan nauwkeurigheid in het nagaan van de informatie alvorens een beslissing met ernstige rechtsgevolgen voor de betrokken persoon te nemen.

10.-

Dat voor de zogenaamde 'andere familieleden' de bepalingen van hoofdstuk I inzake de 'gewone familielieden' inderdaad toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de 'andere familieleden'.

Specifiek wat de 'andere familieleden' in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet thans wel voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht.

Desondanks heeft verweerder in de bestreden beslissing als uitgangspunt genomen dat in het geval van verzoekster de beëindigingsgronden spelen zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist evenwel de (juridische) correctheid van dit uitgangspunt.

Dat de voormelde bepaling van artikel 47/4 van de VW het criterium van "gezamenlijke vestiging" om een verblijfsrecht van 'andere familielid' te beëindigen niet werd opgenomen. Het criterium van gezamenlijke vestiging zoals verwerende partij het ten onrechte toepast enkel koppels zoals gehuwde en/of personen met een duurzame levensgemeenschap viseert in de categorie 'gewone familieleden' en derhalve geen toepassing kan vinden over situaties van een zogenaamd 'ander familielid'.

Dat de richtlijn 2004/38/EG geen verlies van het verblijfsrecht van familieleden voorziet voor als er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat. Artikel 13 van richtlijn 2004/38/EG hetgeen werd omgezet in artikel 42 quater van de VW viseert de gevallen van "scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap". Met "scheiding" wordt de echtscheiding bedoeld. Het verblijfsrecht kan dus niet beëindigd worden op basis van het gebrek aan gezamenlijke vestiging.

Overeenkomstig het arrest Singh van het Hof van Justitie van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 volgt dat het begrip "gezamenlijke vestiging" in die zin moet worden begrepen dat de familielieden niet onder hetzelfde dak moeten wonen en het volstaat dat ze beiden verblijven in de gastlidstaat, wat in casu het geval is.

Kortom, verwerende partij voegt een bijkomende voorwaarde aan de wet, hetgeen een ernstige schending uitmaakt van artikel 42 quater, 47/1 en 47/4 Vw, alsook de schending van haar motiveringsplicht.

11.-

Voor zover artikel 42 quater van de Vw van toepassing, zou zijn, dan nog blijkt uit de bestreden beslissing dat de bestreden beslissing niet afdoende en gebrekkig werd gemotiveerd.

De redenering van de bestreden beslissing bestaat uit drie stappen.

In een 1ste stap wordt geoordeeld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In een 2de stap wordt geoordeeld dat de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en bindingen met het land van oorsprong van verzoeker overeenkomstig artikel 42quater, §1 2de lid een intrekking van zijn verblijfsrecht niet in de weg staan.

In een 3de stap wordt geoordeeld dat verzoeker zich niet op de excepties van artikel 42quater, §1, 4° van de wet kan beroepen.

Verwerende partij betwist niet dat er tussen verzoekster en de referentiepersoon familiale banden bestaan. Zelfs integendeel zij bevestigt dit gegeven in haar beslissing, doch stelt zij in haar bestreden beslissing het volgende:

"...

Er blijkt echter nergens uit het administratief dossier dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen, een arbeidscontract, loonfiches en een evaluatie over waaruit blijkt dat zij al sedert juni 2021 tewerkgesteld is bij Zorggroep M. (...). Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale

banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 10.08.2021.

...

Dat de motieven in de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite falen.

Het bestuur dient bij de totstandkoming van de bestreden beslissing uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verder houdt verwerende partij in de motieven van de bestreden geen rekening met het feit dat verzoekster nog steeds een afhankelijkheidsrelatie (nauwe familiale banden) heeft met haar Nederlandse schoonbroer, zijnde K. E. H. (...). Terwijl verzoekster wel degelijk hulp nodig heeft van haar schoonbroer in België.

- Het is niet omdat verzoekster niet meer samenwoont met haar schoonbroer, dat dit automatisch betekent dat verzoekster geen dagelijkse hulp meer nodig heeft en krijgt van haar schoonbroer en er derhalve geen nauwe familiale banden bestaat.

- Het is niet dat er geen gezamenlijke vestiging dat verzoekster geen hulp meer krijgt van haar schoonbroer. Het is juist door dat hechte en nabije sociaal en familiaal netwerk hier in België, dat verzoekster het voor mekaar krijgt om zelfstandig te gaan wonen samen met haar dochter.

Als verzoekster zou moeten terugkeren naar Suriname, dan staat zij er helemaal alleen voor, zonder sociaal en familiaal netwerk. Dat verzoekster de bindingen die het met het Rijk heeft opgebouwd en ontwikkeld veel groter zijn dat de bindingen die zij nog heeft met haar land van herkomst.

Daarnaast bevestigt verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat er uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie. Dit is volgens verzoekster het geval. Dat er tussen partijen thans nog steeds een feitelijke gezinscel en/of een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Bovendien stelt verwerende partij in de bestreden beslissing onterecht het volgende stelt:

“ ...

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij vroeg op 28.01.2020 gezinshereniging aan met haar schoonbroer (datum bijlage 19ter). Reeds op 10.08.2021 werd zij ingeschreven op een afzonderlijk adres. Zij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 10.08.2021, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en haar schoonbroer. Immers, betrokkene is reeds vanaf juni 2021 tewerkgesteld bij Zorggroep M. (...). Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke minderjarige kinderen met de referentiepersoon, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

...”

Verzoekster stelt dat deze motivering daar waar verweerder er onterecht vanuit gaat dat een gezamenlijke vestiging inhoudt dat verzoekster en de referentiepersoon nog buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer zou bestaan, een hypothetische veronderstelling betreft en derhalve geen steun vindt in het administratief dossier.

Niettegenstaande dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging van minstens 3 jaar, maar slechts van 2,5 jaar is de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon op geen enkel ogenblik gewijzigd.

De oorspronkelijke afhankelijkheidsrelatie is er nog en heeft niet ophouden te bestaan, deze bleef intact ondanks dat partijen op een afzonderlijk adres ingeschreven staan. Ook hier maakt verwerende partij een materiële fout. Verwerende partij heeft niet getracht te analyseren wat er achter de adreswijziging van verzoekster schuilde.

11.-

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Dat de elementen, die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoekster verblijft inmiddels sedert 2020 in België, binnen welke periode zij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is en in België werkt;*
- leeftijd : verzoeker is 51 jaar oud, waardoor zij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoekster thans reeds doet door middel van tewerkstelling.*
- gezondheidstoestand : verzoekster verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat zij middels haar tewerkstelling in haar eigen onderhoud voorziet;*
- gezins- en economische situatie : verzoekster heeft thans nog steeds een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon. Eveneens is zij tewerkgesteld en heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen en vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.*
- sociale en culturele integratie : verzoekster spreekt Nederlands. Tevens neemt zij op een actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België. De economische, sociale en culturele verankering van verzoekster in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan haar belangen in Suriname, waar zij van nul een leven zal moeten opbouwen.*

Om verder van de uitzonderingsvoorwaarden in artikel 42quater §1 te genieten moet het derdelands-familielid bijkomend bewijzen dat het werkt of voldoende bestaansmiddelen heeft om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand en moet het een ziekteverzekering hebben. Of deel uitmaken van een gezin dat voldoet aan die voorwaarden.

Zoals eerder aangehaald, dient er opgemerkt te worden dat verzoekster ook lange tijd werkzaam is in het Rijk en niet ten laste valt van de sociale bijstand. Verzoekster voorziet dan ook in haar eigen onderhoud.

Meer nog, verzoekster oefent een erkend knelpuntberoep uit. Dat zij hierdoor een meerwaarde vormt in de Belgische samenleving nu er een aanzienlijk tekort is aan zorg- en verpleegkundigen.

Verzoekster verblijft thans enkele jaren onafgebroken in België. Echter stelt verwerende partij ten onrechte dat het gaat om een kort verblijf, dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat.

De motivering van verwerende partij luidt als volgt:

“Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij Zorggroep M. (...) en niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.”

De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen omdat familieleden niet langer gezamenlijk gevestigd zijn (en feitelijk volledig gescheiden leven) is uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.

Dat een gezamenlijk verblijf van één jaar in het Rijk voldoende is om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarde.

Doordat verwerende partij deze wetgeving strikter toepast, gaat deze buiten zijn bevoegdheid, daar zij haar beslissingen toch zou moeten nemen en motiveren in de lijn en de geest van de wettelijke bepalingen.

Wanneer bij de beëindiging van een verblijfskaart van een burger van de Unie of van een familielid van een burger van de Unie elementen in het administratief dossier aanwezig zijn die kunnen wijzen op de

toepassing van een uitzonderingsmogelijkheid zoals bijvoorbeeld voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° Vreemdelingenwet, dan moet de minister hierover in de beslissing motiveren.

Verweerder heeft een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door onvoldoende rekening te willen houden met de bovenstaande economische, sociale en culturele verankering van verzoeker.

Met de bestreden beslissing heeft verwerende partij de bewoordingen van artikel 42quater, §4 niet gevolgd en werd het artikel dan ook geschonden.

12.-

Ook stelt verwerende partij het volgende:

“Betrokkene legt een inburgeringsattest voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Wat betreft het voorgelegde blanco strafregister beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het feit dat betrokkene en haar dochter aangesloten zijn bij De Voorzorg, beschikken over Medi-Assistance, dental Plan en Klini Plan verzekeringen en het nodige doen om hun ledenbijdragen en hun bijdragen aan de Vlaamse sociale bescherming en de provinciale belastingen te betalen, vormt evenmin een bewijs van integratie. Het gaat hier louter om het aangaan van verzekeringen en het vervullen van de (wettelijke verplichtingen) tot het betalen van de rekeningen die daar bij horen. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het om een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.”

Uit de stukken blijkt duidelijk dat verzoekster zich in het Rijk bleef verder integreren en thans nog steeds.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de voormelde stukken niet aantonen dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het om een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.”

Wel in tegendeel, kan er gesteld worden dat verzoekster sinds haar aankomst in het Rijk zich volledig heeft kunnen toeleggen op haar integratie met een tewerkstelling als gevolg wat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt.

Echter, gezien het geheel van overtuigende voorgelegde stukken is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om in deze zin te oordelen. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de stukken niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

Verzoekster kent de redenen niet waarom verwerende partij bepaalde stukken in het administratief dossier heeft genegeerd. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij vertrekt van verkeerde premissen. Omwille van deze gegeven werd de formele en materiële motiveringsplicht geschonden.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“In haar middelen beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- Artikelen 42quater §1,3de en §5 en 47/4 van de Vreemdelingenwet,*
 - Formele en materiële motiveringsplicht,*
 - artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991,*
- (...)*

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in toepassing van artikel 42quater §1, 4° van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat een einde moet worden gemaakt aan het verblijf van de verzoekende partij, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

In casu heeft verzoekster een verblijfsrecht verkregen in functie van haar Nederlandse schoonbroer, op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat zij ten laste was van deze referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 5 september 2012 in de zaak C-83/11 (Rahman) hieromtrent geoordeeld als volgt:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde

burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‚familieleden‘ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09–C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn;

- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

[...]

41 Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de

voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.

42 Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.

43 Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt” moeten overleggen.

44 Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.

45 De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziet verder als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familielieden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor gemachtigde in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoekster de beëindigingsgronden spelen zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde geoordeeld dat er volgens haar geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster met de Nederlandse schoonbroer, dit is de referentiepersoon in functie van wie zij een verblijfsrecht verkreeg. Gemachtigde wijst erop dat verzoekster een verblijfsrecht genoot, omdat zij ten laste was van de referentiepersoon en zich met hem vestigde. Zij stipt aan dat deze situatie “totaal [is] gewijzigd”. Verzoekster woont sedert 10.8.2021 niet meer bij de referentiepersoon. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoekster reeds enige tijd aan het werken is bij Zorggroep M. De gemachtigde benadrukt in de bestreden beslissing dat er geen sprake meer is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon gezien ze niet meer samenwonen alsook dat verzoekster reeds enige tijd aan het werken is.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing ten onrechte wordt verwezen naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de Belgische wetgever, naast (onder meer) het vertrek van de Unieburger uit het Rijk (2°), ook heeft voorzien dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelander-familielid indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging in België (4°). Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet “ne s’aligne par sur

l'article 13 de la directive dès lors qu'il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l'installation commune" (eigen vertaling: "niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging"), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie. De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was.

Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat zij niet langer op hetzelfde adres verblijft als de referentiepersoon maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met de referentiepersoon blijkt. Verzoekster werkt reeds enige tijd bij Zorggroep M. en ze wonen zelfstandig.

Verzoekster kan niet overtuigen dat in deze omstandigheden het bestuur kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld door te oordelen dat er niet langer sprake blijkt te zijn van een gezamenlijke vestiging en bijgevolg toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verkreeg haar verblijfsrecht zo ook niet louter omdat zij verblijf houdt in dezelfde lidstaat als de referentiepersoon, maar omdat er tussen hen beiden een werkelijke afhankelijkheidsband bleek te bestaan waardoor ondanks een nauwe familieband diende te worden aangenomen. Evenwel stelde verweerder vast dat deze nauwe familieband en afhankelijkheidsrelatie niet langer blijken en zij niet langer gezamenlijk zijn gevestigd.

Verzoekster valt ook niet onder de uitzonderingsgronden zoals bepaald in artikel 42quater paragraaf 4 van de Vreemdelingenwet."

3.3. Beoordeling

De verzoekster beroept zich onder meer op de schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 42quater en 47/4 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet mist juridische grondslag.

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Met de thans bestreden akte wordt verzoeksters recht op verblijf beëindigd. Deze beëindigingsbeslissing werd getroffen met toepassing van artikel 42quater, gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de beëindigingsbeslissing enkel kon worden getroffen op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt met name vast dat de verzoekster op 28 januari 2020 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, doch in de specifieke hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse schoonbroer K.E.H. en dit in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Naar aanleiding van deze aanvraag werd de verzoekster op 13 augustus 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Aangezien de verzoekster in het werd gesteld van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden van een burger van de Unie op haar situatie van toepassing.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

In de parlementaire werkzaamheden ter zake kan het volgende worden gelezen: “Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.” (Parl. St. Kamer, doc nr. 53K3239001, p. 21).

De wetgever heeft aldus gewild dat de bepalingen van hoofdstuk I van titel II van de Vreemdelingenwet inzake de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden, op de ‘andere familieleden van een burger van de Unie’ van toepassing zijn van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend, *quod in casu*, en dit onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van hoofdstuk I/I (lees Ibis) van titel II van diezelfde wet. Onder meer in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet kunnen dergelijke bijzondere bepalingen worden teruggevonden. Deze bijzondere bepalingen nemen echter niet weg dat krachtens artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht dat werd toegekend aan een ‘ander familielid’ van de burger van de Unie eveneens kan worden beëindigd op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat figureert onder hoofdstuk I van titel II van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een bijzondere bepaling voor de beëindiging van het verblijfsrecht van een familielid, bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, impliceert dus niet dat aan het verblijfsrecht van deze categorie van ‘andere familieleden’ geen einde kan worden gesteld onder de voorwaarden en modaliteiten die in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zijn voorzien inzake de beëindiging van het verblijfsrecht van een familielid bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster brengt echter eveneens een betwisting naar voor omtrent de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst hieromtrent onder meer naar het bepaalde in artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Het komt de Raad daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van het bestuur. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, desgevraagd, na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan en of de appreciatie daarvan met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende of onzorgvuldig bewezen feiten, dan is het materiële motiveringsbeginsel geschonden (RvS 14 juni 2016, nr. 235.051).

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

- 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;*
- 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;*
- 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;*

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...).

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet legt de verweerder op om rekening te houden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

In de bestreden akte werd inzake artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht inde weg zou kunnen staan.

Betrokkene en haar dochter kwamen op 21.12.2019 de Schengenzone binnen in het bezit van een C visum afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Op 28.01.2020 boden zij zich in België aan voor een aanvraag gezinshereniging met Dhr K. (...). Betrokkene en haar dochter verbleven dus respectievelijk minstens 38 en 13,5 jaar in Suriname. Bijgevolg kan hun verblijf in België van 2,5 jaar geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het enkel feit dat betrokkenes moeder in 2002 is overleden toont niet aan dat zij en haar dochter geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Zelf voert betrokkene in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin zij en haar dochter bindingen hebben met het herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan niet ten laste te zijn van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk en sedert juni 2021 tewerkgesteld te zijn voor Zorggroep M. (...) wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvragen van 2017 en van 2019 ten aanzien van de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname, verklaarde in Suriname werkzaam te zijn als leerkracht. Uit de door betrokkene voorgelegde stukken blijkt dat zij in Suriname een diploma secundair alsook een "akte van bekwaamheid als onderwijzeres" behaalde. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden

dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst (opnieuw) kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijden kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringsattest voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Wat betreft het voorgelegde blanco strafregister beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene en haar dochter aangesloten zijn bij De Voorzorg, beschikken over Medi-Assistance, dental Plan en Klini Plan verzekeringen en het nodige doen om hun ledenbijdragen en hun bijdragen aan de Vlaamse sociale bescherming en de provinciale belastingen te betalen, vormt evenmin een bewijs van integratie. Het gaat hier louter om het aangaan van verzekeringen en het vervullen van de (wettelijke)verplichtingen tot het betalen van de rekeningen die daar bij horen. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Het feit dat betrokkenes dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat een scholing van haar dochter niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Gezien de leeftijd van betrokkenes dochter bij aankomst in België (13,5 jaar oud), kan er van worden uitgegaan dat betrokkenes dochter in Suriname ook al school liep. Tevens behoeft de scholing van betrokkenes dochter geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene verklaart verder zelf van plan te zijn om in het kader van avondonderwijs een specialisatie "Psycholoog" te willen volgen in België. Echter betrokkene toont niet aan dat een dergelijke opleiding niet in Suriname kan worden gevolgd.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont zij niet meer in bij de referentiepersoon. Zij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover haar schoonbroer en haar zus. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain haar verblijfsrecht heden te beëindigen. Bijgevolg wordt betrokkenes recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

De verzoekster betoogt dat zij, wanneer zij zou moeten terugkeren naar Suriname, er helemaal alleen voorstaat zonder sociaal en familiaal netwerk. De verzoekster geeft aan dat de bindingen die zij met België heeft opgebouwd en ontwikkeld veel groter zijn dan de bindingen die zij nog heeft met haar land van herkomst. Zij benadrukt tevens dat zij het Nederlands machtig is en reeds enige tijd is tewerkgesteld in een erkend knelpuntberoep, waardoor zij een meerwaarde vormt in de Belgische samenleving nu er een aanzienlijk tekort is aan zorg- en verpleegkundigen. De verzoekster meent dat de verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door onvoldoende rekening te willen houden met de bovenstaande economische, sociale en culturele verankering.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster, in toepassing van artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, werd uitgenodigd om de verweerder in kennis te stellen van eventuele "humanitaire elementen (...) overeenkomstig artikel 42quater §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier". Hierbij werd toegelicht dat het concreet de elementen betreft inzake de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische toestand, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekster bindingen heeft met haar land van oorsprong.

De verzoekster heeft hierop gereageerd door een aantal documenten over te maken die vergezeld gaan van een schrijven waarin onder meer het volgende wordt toegelicht:

"Op dit moment werkt R. in het Psychiatrisch ziekenhuis "M." te Mortsel, waar als gevolg van een positieve evaluatie ze een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd gekregen heeft.

R. is van plan vanaf deze zomer in het kader van avondonderwijs specialisatie "Psycholoog" te volgen zodat ze bij dezelfde instelling in een andere functie haar werk carrière kan voortzetten.

(...) R. en haar kind hebben in België alle familie en niet meer in Suriname.

Namelijk gaat het hier over O. I., O. E., nichtjes en nevens, hun kinderen.

Moeder van R. is overleden te Rotterdam om 12 februari 2002.

Vader van R. is niet gekend.

R. en haar kind hebben niemand meer in Suriname om naar daar terug te keren.

(...) Er is sprake van lokale verankering in België gelet op de sociale banden die in België door R. en door haar kind gecreëerd worden, die integratie, gelet op de taalkennis van een van de landstalen, het feit dat betrokkene al meer dan 2 jaar werkt en in haar/en haar kind behoeften kan voorzien.

Bovenvermelde bewijst de nauwe band van R. en haar minderjarige dochter met België, de integratie in de Belgische samenleving en hiermede ook hun economische en sociale waarde voor het Koninkrijk.

Mag ik u beleefd verzoeken het verblijfsrecht van R. en haar kind te willen verderzetten."

Hieruit blijkt dat de verzoekster aan de verweerder wel degelijk elementen heeft overgemaakt om te verduidelijken dat zij in Suriname geen sociaal en familiaal netwerk meer heeft. De verzoekster beperkte zich hieromtrent niet tot het enkele feit dat haar moeder is overleden, maar bracht tevens aan dat haar vader niet gekend is en dat al haar familie in België verblijft. Ook op dit punt beperkte de verzoekster zich niet tot een loutere bewering, maar maakte zij tezamen met de voormelde brief onder meer ook twee uittreksels uit het bevolkings- en vreemdelingenregister van de gemeente Zele over inzake de gezinssamenstelling van respectievelijk O. E. en O. I., alsook een kopie van de Belgische identiteitskaart van O. E. De verzoekster heeft dan ook concreet verduidelijkt welke andere familieleden, behalve haar schoonbroer (in functie van wie zij haar verblijfsrecht heeft verkregen) en diens echtgenote O. I., er nog in België verblijven.

Bij de beoordeling van verzoeksters banden met haar herkomstland heeft de verweerder concreet het volgende gesteld:

"Betrokkene en haar dochter kwamen op 21.12.2019 de Schengenzone binnen in het bezit van een C visum afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Op 28.01.2020 boden zij zich in België aan voor een aanvraag gezinshereniging met Dhr K. (...). Betrokkene en haar dochter verbleven dus respectievelijk minstens 38 en 13,5 jaar in Suriname. Bijgevolg kan hun verblijf in België van 2,5 jaar geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het enkel feit dat betrokkene's moeder in 2002 is overleden toont niet aan dat zij en haar dochter geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Zelf voert betrokkene in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin zij en haar dochter bindingen hebben met het herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing".

Hierbij wordt echter ten onrechte abstractie gemaakt van het gegeven dat de verzoekster wel degelijk concrete elementen had verschaft omtrent het gebrek aan familiale banden in haar land van herkomst (vader onbekend – alle familieleden met name O. E., O. I, neven, nichten en hun kinderen verblijven in België). Het motief dat "het enkele feit dat (verzoeksters) moeder in 2002 is overleden" niet aantoonde dat zij en haar dochter geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst, is dan ook niet deugdelijk. Aangezien abstractie werd gemaakt van een aantal relevante elementen die de verzoekster had aangebracht, dient tevens te worden vastgesteld dat de gehele beoordeling inzake de banden van de verzoekster met haar land van herkomst niet steunt op de nodige concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur zijn vastgesteld.

De verzoekster kan daarnaast ook worden gevolgd in haar betoog dat er geen rekening wordt gehouden met haar tewerkstelling in een knelpuntberoep, waardoor zij een meerwaarde vormt in de Belgische samenleving. Bij de beoordeling van verzoeksters economische situatie en integratie heeft de verweerder gesteld dat "het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie (is) in die

zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.” De verweerder heeft daarnaast nog op gemotiveerde wijze aangegeven dat “de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst (opnieuw) kan worden tewerkgesteld” en dat zij “haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken (kan) aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan” doch hieruit blijkt nog niet dat de verweerder rekening hield met het gegeven dat de verzoekster is tewerkgesteld in een zorginstelling. De beoordeling van de verweerder geeft blijk van een te oppervlakkige en onzorgvuldige benadering omtrent verzoeksters economische situatie en haar sociale integratie dientengevolge. Hoewel de verzoekster in het hierboven geciteerde schrijven had gesteld dat zij werkt in het Psychiatrisch ziekenhuis “M.” te Mortsel, waar zij als gevolg van een positieve evaluatie een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd gekregen heeft en hoewel zij had benadrukt dat zij hierdoor een sociale en economische waarde voor het Koninkrijk vormt, en ondanks dat de verzoekster ten bewijze hiervan haar positief evaluatieverslag en haar arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur had overgemaakt, heeft de verweerder de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijk wijze veralgemeend tot het hebben van “een job” en de mogelijkheid om in het land van herkomst tewerkgesteld te kunnen worden en aldaar de in België opgedane werkervaring aan te wenden. De specificiteit van verzoeksters tewerkstelling gaat hierdoor helemaal verloren, alsook haar vraag om rekening te houden met de economische waarde die zij voor België vormt om het verblijfsrecht te kunnen verderzetten. De Raad merkt in dit verband nog op dat artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de economische toestand van de betrokkenen met diens sociale en culturele integratie in het Rijk. Dit impliceert een zorgvuldige beoordeling van de specifieke economische situatie en socio-culturele integratie van de betrokkene. In het voorliggende geval moet worden vastgesteld dat de verweerder deze elementen te oppervlakkig heeft beoordeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42^{quater}, §1, (derde lid), van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

In de nota met opmerkingen werd geen verweer naar voor gebracht inzake het middelonderdeel waarin de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt betrokken op het bepaalde in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen doet dan ook geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Dit leidt in de eerste plaats tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden.

De vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft tot gevolg dat deze beslissing *ab initio* uit het rechtsverkeer wordt weggenomen, zodat zij geacht wordt nooit te hebben bestaan. Zonder een beslissing tot beëindiging van het verblijf kan, in toepassing van de artikelen 54 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven.

Het gegeven dat de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak derhalve tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt en derhalve moet worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE